רח' עוזיאל 41 ב"ב

יביע אומר

בראשות הגאון רבי יגאל כהן שליט"א

גיליון מס' 204

פרשת מקץ

כֹּל יָכוֹל

אֶפֶס סְכוּיִים

לְפָנַי כְּחֲמֵשׁ שָׁנִים נִתְבַּקַּשְׁתִּי לְקַדֵּשׁ זוּג, בְּאַחַד הָאֶלְמוֹת בְּצִפּוֹן הָאָרֶץ. מִיָּד לְאַחַר סִדּוּר הַחֻפָּה וְהַקִּדּוּשִׁין, נִגַּשׁ אֵלַי יְהוּדִי, וּבִקֵּשׁ שֶׁאֶבָרֵךְ אֶת אָחִיו שֶׁחוֹלֶה בַּמַּחֲלָה הַיְדוּעָה. כַּמּוּבָן, שֶׁהִסְכַּמְתִּי בְּשִׂמְחָה וְנִגַּשְׁתִּי אֶל אָחִיו שֶׁהָיָה נִרְאֶה מַמָּשׁ עַל סַף שָׁעֲרֵי מָוֶת, וּבִקַּשְׁתִּי פָּקַח אֶת עֵינָיו. בֵּרַכְתִּי אוֹתוֹ מֵעֻמָּק לִבִּי שֶׁהַבּוֹרֵא יִתְבָּרַךְ יִשְׁלַח לוֹ רְפוּאָה שְׁלֵמָה. וּבְתוֹכִי הִרְגַּשְׁתִּי שֶׁזֶּה חֲסַר סִכּוּי, חֲלִילָה, וְזֹאת מִפְּנֵי מַה שֶּׁרָאוּ עֵינַי, וּלְפִי הַהֶגְיוֹן שֶׁהֶרְגַּלְתִּי בּוֹ.

לְאַחַר כַּמָּה רְגָעִים הֵבַנְתִּי שֶׁהַבְּרָכָה לֹא תּוֹעִיל כְּלָל. וּכְמוֹ כֵן, הֵבַנְתִּי עַד כַּמָּה הַיְדִיעָה שֶׁלִּי בִּיכָלְתּוֹ שֶׁל הַבּוֹרֵא חֲסֵרָה. שֶׁהֲרֵי הַבּוֹרֵא הַגָּדוֹל וְהַנּוֹרָא מְחֻיֶּה בְּרֶגַע זֶה מִלְיַארְדִים שֶׁל מַעֲרְכוֹת גּוּף שׁוֹנוֹת שֶׁהַמַּעֲרֶכֶת הַחִסּוֹנִית שֶׁלָּהֶם מְרַפְּאָה אוֹתָם בְּכָל רֶגַע מִכָּל מִינֵי חִיְדַּקִּים וְתָאִים סַרְטָנִיִּים, יוֹצֵר כָּל יוֹם מִלְיוֹנֵי יְלָדִים חֲדָשִׁים שֶׁבָּאִים לָעוֹלָם. הַאִם, חָלִילָה, חֲסֵרָה לוֹ הַיְכֹלֶת לְרַפֵּא אֶת הַיְהוּדִי הָעוֹמֵד מוּלִי?! בְּאוֹתוֹ רֶגַע נִזְכַּרְתִּי בַּמָּה שֶׁלִּמְּדוּנוּ רַבּוֹתֵינוּ: "תְּפִלָּה בְּלִי כַוָּנָה, הֲרֵי הִיא כְּגוּף בְּלִי נְשָׁמָה". וְאַף בַּמָּה שֶׁאָמַר חִזְקִיָּהוּ מֶלֶךְ יְהוּדָה לִישַׁעְיָה הַנָּבִיא כְּשֶׁהוֹדִיעַ לוֹ שֶׁהוּא עוֹמֵד לָמוּת, כָּךְ מְקַבְּלִנִי מִבֵּית אֲבִי אַבָּא (דָּוִד הַמֶּלֶךְ) "אֲפִלּוּ חֶרֶב חַדָּה מֻנַּחַת עַל צַוָּארוֹ שֶׁל אָדָם לְהָרְגוֹ, אַל יִתְיָאֵשׁ מִן הָרַחֲמִים".

יָצָאתִי לַחֲצַר הָאוּלָם וְדִבַּרְתִּי עִם הַשֵּׁם יִתְבָּרַךְ וְאָמַרְתִּי לוֹ בְּלָשׁוֹנִי שֶׁלִּי: אַבָּא שֶׁבַּשָּׁמַיִם, אֲנִי יוֹדֵעַ שֶׁאַתָּה יָכוֹל לְרַפֵּא אֶת כָּל הַחוֹלִים בָּעוֹלָם בְּרֶגַע זֶה מַמָּשׁ, וַאֲפִלּוּ אִם שִׂכְלִי הַקָּטָן אֵינִי מְסֻגָּל לְהָבִין וְלִרְאוֹת אֶת זֶה, אֲנִי יוֹדֵעַ שֶׁאַתָּה "כֹּל יָכוֹל". וְכָךְ חָזַרְתִּי עַל זֶה כַּמָּה וְכַמָּה פְּעָמִים, עַד שֶׁהִרְגַּשְׁתִּי שֶׁאֲנִי מַאֲמִין בַּמָּה שֶׁאֲנִי מִתְפַּלֵּל וְנִכְנַסְתִּי לְאוּלָם וְנִגַּשְׁתִּי לִיהוּדִי הַחוֹלֶה וּבִקַּשְׁתִּי לְבָרְכוֹ שׁוּב.

בְּטָחוֹן - עַד הֵיכָן?

מִקְרֶה נוֹסָף שֶׁעוֹרֵר אוֹתִי לְהָבִין שֶׁקֹּדֶם שֶׁאֲנַחְנוּ מִתְפַּלְּלִים אֲנַחְנוּ צְרִיכִים לָדַעַת בִּידִיעָה אֲמִתִּית וּגְמוּרָה שֶׁבִּידוֹ שֶׁל הַבּוֹרֵא יִתְבָּרַךְ לְמַלֵּא אֶת בַּקָּשָׁתֵנוּ לְלֹא קֹשִׁי כְּלָל: נִגַּשׁ אֵלַי אַבְרֶךְ וְסִפֵּר לִי עַל מַצָּבוֹ הַכַּלְכָּלִי הַגָּרוּעַ, עַד שֶׁהִגִּיעַ לְפַת לֶחֶם מַמָּשׁ. הָאַבְרֶךְ סִפֵּר לִי שֶׁרַעְיָתוֹ מְרַוִּיחָה בְּחֹדֶשׁ כְּאַלְפַּיִם ש"ח, וְהוּא מְקַבֵּל מִלְגָּה בְּכוֹלֵל עַל סַךְ אֶלֶף וּשְׁמוֹנָה מֵאוֹת ש"ח, וְכָל הַכְּנָסוֹתֵיהֶם יַחְדָּו בְּקֹשִׁי מְכַסּוֹת אֶת הַשְּׂכִירוּת וְהוֹצָאוֹת הַחֲשְׁמַל, הַמַּיִם וְהַמִּיסִים, עַד שֶׁלֹּא נִשְׁאַר לָהֶם כֶּסֶף לְאֹכֶל. וּבִקֵּשׁ מִמֶּנִּי עֵצָה וּבְרָכָה.

שָׁאַלְתִּי אוֹתוֹ: "הַאִם אַתָּה מַאֲמִין שֶׁבְּחֹדֶשׁ הַבָּא תַּרְוִיחַ עֶשְׂרֶת אֲלָפִים ש"ח?" מִיָּד עָלָה לוֹ חִיּוּךְ עַל פָּנָיו וְאָמַר: "אֵיךְ בְּדִיּוּק אֲנִי אַרְוִיחַ סְכוּם כָּזֶה". הֵשַׁבְתִּי לוֹ: "גַּם אִם אֶתְפַּלֵּל עָלֶיךָ יוֹמָם וָלַיְלָה, אִם אַתָּה לֹא מַאֲמִין בִּיכָלְתּוֹ שֶׁל הַבּוֹרֵא לִשְׁלוֹחַ לְךָ אֶת הַכֶּסֶף, לְלֹא הַגְבָּלָה כְּלָל, הֲרֵי הַתְּפִלּוֹת הֵן לַשָּׁוְא."

אָז הִצַּעְתִּי לוֹ, לְהִכָּנֵס לְחֶדֶר שֶׁיִּהְיֶה בּוֹ לְבַד, וְיִצְעַק מֵאָה פְּעָמִים "הַשֵּׁם הוּא כֹּל יָכוֹל", וּבְכָל פַּעַם שֶׁיִּצְעַק יְדַמְיֵן בְּמַחֲשַׁבְתּוֹ אֵיךְ שֶׁהַקָּדוֹשׁ־בָּרוּךְ־הוּא זָן וּמְפַרְנֵס מִלְיַארְדִים שֶׁל חַיּוֹת עַל פְּנֵי תֵּבֵל כְּמוֹ שֶׁנֶּאֱמַר: "פּוֹתֵחַ אֶת יָדֶיךָ וּמַשְׂבִּיעַ לְכָל־חַי רָצוֹן" וְאִם הַשֵּׁם יִתְבָּרַךְ מְסַדֵּר לַפִּיל כָּל כָּךְ הַרְבֵּה מָזוֹן בְּיוֹם, גַּם לָךְ הוּא יָכוֹל לְשָׁלְחַ.

לְאַחַר כַּמָּה יָמִים חָזַר אֵלַי הָאַבְרֶךְ, וְאָמַר שֶׁעָכְשָׁו הוּא מַאֲמִין שֶׁהַשֵּׁם יָכוֹל לְשָׁלְחַ לוֹ פַּרְנָסָתוֹ בְּשָׁפַע. אָז בֵּרַכְתִּי אוֹתוֹ מֵעֻמָּק לִבִּי שֶׁיִּשְׁלַח לוֹ הַבּוֹרֵא יִתְבָּרַךְ פַּרְנָסָתוֹ בְּשָׁפַע. הִרְגַּשְׁתִּי בְּלִבִּי שֶׁעָכְשָׁו הוּא מַאֲמִין שֶׁהַבּוֹרֵא יָכוֹל הַכֹּל. עוֹד בְּאוֹתוֹ חֹדֶשׁ רִחֵם עָלָיו הַבּוֹרֵא יִתְבָּרַךְ וְקִבֵּל אוֹתוֹ אַבְרֶךְ הַצָּעָה לְתַפְקִיד תּוֹרָנִי חָשׁוּב, שֶׁפָּתַר לוֹ אֶת בְּעָיַת הַפַּרְנָסָה.

הַמַּפְתְּחוֹת בְּיָדַיִם שֶׁלְּךָ

עַל פִּי דְּבָרִים אֵלּוּ אֶפְשָׁר לְהַסְבִּיר אֶת הַפָּסוּק "וַיֹּאמֶר ה' אֶל־מֹשֶׁה מַה־תִּצְעַק אֵלָי דַּבֵּר אֶל־בְּנֵי־יִשְׂרָאֵל וְיִסָּעוּ" (שמות י"ד, ט"ו): לְאַחַר שֶׁמֹּשֶׁה רַבֵּנוּ צוֹעֵק אֶל הַשֵּׁם לְהַצִּיל אֶת עַם יִשְׂרָאֵל שֶׁעָמְדוּ לִפְנֵי יַם סוּף, כְּשֶׁהַמְּצֹרִים רוֹדְפִים מֵאָחוֹר לְהָרְגָם, עוֹנֶה לוֹ הַבּוֹרֵא יִתְבָּרַךְ "מַה־תִּצְעַק אֵלָי". לְכְאוֹרָה נִשְׁאֶלֶת הַשְׁאֵלָה, הֲרֵי יְהוּדִי שֶׁנִּמְצָא בְּעֵת צָרָה הַדָּבָר שֶׁמִּתְבַּקֵּשׁ מִמֶּנּוּ בְּיוֹתֵר הוּא לִצְעֹק לַשֵּׁם. אֹם כֵּן, מַדּוּעַ הַשֵּׁם יִתְבָּרַךְ עוֹנֶה לְמֹשֶׁה בַּמִּלִּים "מַה־תִּצְעַק אֵלָי"? הָיָה צָרִיךְ לַעֲנוֹת לוֹ "קִבַּלְתִּי אֶת הַתְּפִלָּה", דַּבֵּר אֶל־בְּנֵי־יִשְׂרָאֵל וְיִסָּעוּ.

אֶפְשָׁר לְהַסְבִּיר אֶת הַדָּבָר עַל פִּי הַמִּדְרָשׁ בְּמְכִילְתָּא דְּרַשְׁבִּ"י בְּפָרָשַׁת בְּשַׁלַּח, שֶׁבְּאוֹתָהּ עֵת עָם יִשְׂרָאֵל נֶחְלַק לְאַרְבַּע כִּתּוֹת: כַּת אַחַת אָמְרָה "נָשׁוּב לְמִצְרַיִם וְנִכָּנַע", כַּת שְׁנִיָּה אָמְרָה "נַפִּיל עַצְמֵנוּ לַמַּיִם וְנָמוּת", כַּת שְׁלִישִׁית אָמְרָה "נַעֲרֹךְ מִלְחָמָה נֶגֶד הַמִּצְרִיִּים, וְהָרְבִיעִית אָמְרָה "נִצְרַח כְּנֶגֶד הַמִּצְרִיִּים אוּלַי יִבָּהֲלוּ וְיִבְרְחוּ.

הַצַּד הַשָּׁוֶה שֶׁבְּכֻלָּם, שֶׁלֹּא הֶאֱמִינוּ בַּבּוֹרֵא יִתְבָּרַךְ שֶׁיִּקְרַע לָהֶם אֶת הַיָּם, וְהֵם יַעַבְרוּ בַּיָּם כְּבָתּוֹךְ הַיַּבָּשָׁה. וְלָכֵן עָנָה הַקָּדוֹשׁ־בָּרוּךְ־הוּא לְמֹשֶׁה: "מַה־תִּצְעַק אֵלָי" - לֹא תַּעֲזֹר תְּפִלָּה אִם הֵם לֹא מַאֲמִינִים בַּיְכֹלֶת שֶׁלִּי לְהַצִּיל אוֹתָם בְּדֶרֶךְ נִסִּית, "דַּבֵּר אֶל־בְּנֵי־יִשְׂרָאֵל וְיִסָּעוּ" - אִם רַק יִרְאוּ לִי שֶׁהֵם מַאֲמִינִים וְיִכָּנְסוּ לְתוֹךְ הַיָּם אוֹ אָז אֶקְרַע לָהֶם אֶת הַיָּם. וּבֶאֱמֶת, רַק בְּשָׁעָה שֶׁקִּפֵּץ נַחְשׁוֹן בֶּן עַמִּינָדָב לַמַּיִם וְהִגִּיעוּ הַמַּיִם עַד לְאַפּוֹ וְצָעַק "הִגִּיעוּ מַיִם עַד נָפֶשׁ", אָז קָרַע הַבּוֹרֵא יִתְבָּרַךְ אֶת הַיָּם לִשְׁנֵים עָשָׂר חֲלָקִים. **מתוך ספרו של הרב יגאל כהן**

ניתן לתרום להפצת העלון ולהקדיש לעילוי נשמת\ לברכה\רפואה \הצלחה בטל:03-8000770
פרטי ח-ן לתרומות: בנק מרכנתיל 17 , סניף 732 חשבון 73443 ע"ש יביע אומר

מאמר השבוע
הנהגות מרן
שאלות ותשובות
מעבר לסגולה
לאשת החיל
פנינים מהפרשה
סיפור לשבת

לרפואת עפיה בת רבקה

לעילוי נשמת יצחק בן שמחה

לעילוי נשמת חנה בת מרים

לעילוי נשמת דניאל בן פאני

לעילוי נשמת שירה בת רוני רוניה

זמני כניסה ויציאת השבת
הזמנים לפי לוח "אור החיים"

	י-ם	ת"א	חיפה	ב"ש
כניסה:	16:28	16:24	16:24	16:28
יציאה:	17:20	17:16	17:15	17:20
ר"ת:	17:51	17:47	17:46	17:51

בירושלים: לנוהגים 40 דקות 16:08

בית אומר

בראשות הגאון רבי יצחק כהן שליט"א

אין לקרוא בזמן התפילה וקריאת התורה | נא לשמור על קדושת הגליון

שאלות ותשובות

מאת מורנו הרה"ג יצחק כהן שליט"א

שאלה: האם צריך להפריש חלה מסופגניה?

תשובה: מרן בשולחן ערוך (יו"ד סי' שכט) פסק, שעיסה העשויה לטיגון אין צריך להפריש ממנה חלה (ומי שרוצה להחמיר על עצמה תפריש בלי ברכה), ורק אם לוקחים קצת מהבצק לאפייה, צריך להפריש חלה בברכה.

שאלה: נשים רבות שואלות האם מותר לעשות איפור קבוע או ישנם אנשים הסובלים מנשירה בשיער, וכדי להסתיר זאת הם עושים כמין קעקוע בצבע של השיער, האם הדבר מותר?

תשובה: אם זה קעקוע שאינו מתקיים לעולם, וכל 4 או 5 שנים צריך לחדש אותו, מבואר בדעתו של רבינו עובדיה זצוק"ל בטהרת הבית (חלק ג), שאם עושה זאת כדי שלא יתבייש וכדו', מותר, ואם זה רק להתייפות ראוי להחמיר ע"ש.

שאלה: אני צלם במקצועי, וישנו אדם שעזר לי בהלוואה מסויימת, ועכשיו הוא מבקש ממני שאבוא לצלם באירוע שלו. האם אעבור על איסור ריבית כשאעשה לו הנחה?

תשובה: אם אתה עדיין חייב לו כסף - אסור משום ריבית מדרבנן, ואם החזרת לו את ההלוואה - אם זה יום או יומיים אחרי שהחזרת, גם כן אסור כי זה ניכר שמחמת ההלוואה אתה עושה הנחה וכמו שציינת בשאלתך, אבל אחרי 30 יום מפירעון ההלוואה, כתב בספר מלווה ה' (חלק א עמ' שסב) ומקורו ממרן הבית יוסף (יו"ד סי' קס), שמותר בתנאי שלא יזכיר או יגיד לו שעושה זאת בגלל ההלוואה.

שאלה: אני ברוך השם משתדל שלא לדבר לשון הרע, ולפעמים כשאני חוזר הביתה, אשתי מספרת לי כל מיני דברים שעשו לה בעבודה, שכנים או משפחה. והנה הרבה פעמים דיבורים אלו גובלים ממש בלשון הרע, אך אם לא אשמע אותה היא ממש תכעס. מה עליי לעשות?

תשובה: החפץ חיים בספרו שמירת הלשון (כלל ו') כתב, שאם אדם כעוס ורוצה לספר לחברו לשון הרע, ויודע השומע שאם ישמע עכשיו את הדברים הוא ירגע, וגם על ידי זה יתכן שלא יוסיף לספר לאנשים אחרים, אזי מותר לשומעו. וכל שכן שאם יכול למצוא כף זכות על אותם אנשים שדיבר עליהם, מותר לו לשמוע וזה נחשב לתועלת (רק צריך לדעת שאסור להאמין, כי באמת הרבה פעמים אנשים סתם מגזימים), והוא הדין בנידון שלנו - אם האישה עצבנית, הרבה פעמים אחרי שבעלה שומע אותה היא נרגעת, ולפעמים הוא גם כן עוזר לה לחשוב ולדון לכף זכות את האחר, ואז זה מותר ואף מצווה. ועוד צריך לדעת, שאם זה סתם סיפורי דברים בעלמא שהיא יכולה לוותר עליהם ואין בהם שום תועלת, אזי שימצאו דברים אחרים לדבר עליהם. ובכל מקרה יזהר שלא להאמין לדברים רעים ששומע.

מעבר לסגולה

מאת הרב אליהו עמר שליט"א

בכח נרות חנוכה להפוך כל 'צרה' לשעת 'רצון'

משעת 'צרה' לשעת 'רצון'

כשבורא עולם מביא יסורים על האדם מטרתו לגדל אותו ולרומם אותו, כידוע שמידת הדין מכונה בשם 'אלקים', אם ממלאים את האות ה' של אלקים במילוי אות ה' כך, 'אלף, למד, הה, יוד, מם', הגימטריא היא 'צרה' (295), דהיינו כשמידת הדין תובעת את האדם על מעשיו זוהי צרה, אך ניתן להפוך את סדר האותיות מ'צרה' ל'רצה' משעת צרה לשעת רצון, ועל כך אומר המדרש תנחומא (מקץ סימן ג) 'מתוך נבולן של צדיקים רוממותן', דהיינו הניבול מסמל על עצירת השפע, פרח נובל ממחסור במים, וכן מראה האדם מנוול מחמת הצרות הפוקדות אותו כפי שאומרת המשנה (נדרים פרק ט משנה ה) 'בכה רבי ישמעאל ואמר, בנות ישראל נאות הן אלא שהעניות מנוולתן', מחדש המדרש שהקושי מוביל לידי רוממות, כיצד?.

הניוול שנהפך ללובן

על הפסוק (תהלים ס, ו) "נָתַתָּה לִירֵאֶיךָ נֵס לְהִתְנוֹסֵס, מִפְּנֵי קֶשֶׁט סֶלָה", מבאר המדרש שאברהם אבינו גדלו הקב"ה והרימו על נס שהיה כמלך ועשיר מופלג ואם ישאל אדם מדוע העשיר אברהם אבינו וכיצד אזכה גם אני בעושר אומר דוד המלך אם תעשה מה שעשה אברהם אבינו שקיבל בן לאחר מאה שנות עקרות וכשביקש ממנו בורא עולם להקריבו על גבי המזבח שמע בקולו, נמצא כששמע אברהם בקול ה' קישט ויפה את מידת הדין שלא יכלו לטעון מדוע אברהם אבינו מקבל שפע משום שיאמרו כלום מן הדין קבילו שעמד בנסיונות שנתן לו ה' מבלי לשנות מרצון הבורא. מוסיף הזרע שמשון 'הניוול' שמגיע מחמת הצרות מביא בעקבותיו 'לובן' דהיינו ליבון עוונות.

החוב למכולת

סיפור מדהים שהתרחש לא מזמן (פורסם ב'משכן שילה' פרשת ויצא תש"פ) אברך שהיה בחובות כספיים רבים והמשיך לעסוק בתורה מתוך הדחק, את מזונו היה רושם בהקפה במכולת השכונתית, עד שהצטבר חוב של כמה אלפי שלקים בעל המכולת הודיע לו שלא יוכל לתת לו בהקפה ועליו להסדיר את חובו, הודעתו של בעל המכולת היתה ביום רביעי, אותו אברך לא ידע כיצד יוכל לרכוש מוצרים לשבת אך חיזק את ליבו בבורא שלא יעזוב אותו.

תודה על הבוץ

למחרת יום חמישי היה זה יום גשום בשבוע האברך הכין את ילדיו עם המעלים והילקוטים ועגלת התינוק ויצא מביתו בחוץ ירדו גשמי ברכה שהקשו את הליכתם, האברך נעמד לנוח בתחנת אוטובוס קרובה, ולפתע הגיח במעל הרחוב ג'יפ חדש ולבן שנסע במלוא המהירות וכעבר ליד המשפחה השפריץ לכיוונם מים ובוץ יחד, כל הילדים כולל האבא נרטבו והתלכלכו מהבוץ הילדים התחילו לבכות והיה ברור שלא ניתן להמשיך כך למוסדות הלימוד האברך הרים עיניו לשמים ואמר "ריבונו של עולם אם החלטת להשפריץ עלי בוץ תודה רבה הרי ברור שאתה יודע מה אתה עושה, ואני מאמין באמונה שלמה שהכל לטובה", ומהניוול יצא לובן.

לא כל מי שמלכלך אותך, נגדך.

הג'יפ המשיך בנסיעתו, ולפתע נעצר וחזר לאחוריו כמה עשרות מטרים בנסיעה איטית וזהירה, עד שנעצר מול משפחת האברך המלוכלכת, נהג הרכב פתח את החלון ואמר 'אני מצטער שליכלתי אתכם כהוגן היה זה בלי כוונה, אבל כעת אני רוצה לכפר על כך תעלו לרכב אני אקח אתכם הביתה, כולם עלו לרכב העגלה נקשרה על הגג ונהג הג'יפ נסע לכתובת של האברך תוך כדי שהוא משוחח בנייד אם אדם בעל קול מוכר ואומר לו, 'תודה רבה לך שאמרת לי שהשפרצתי עליהם בוץ עוד הייתי ממשיך ליסוע בלי לשים לב ואיזה קטרוג היה עלי בשמים', לאחר מכן ניתק את השיחה.

כשהגיעו לביתו האברך העלה את הילדים והחליף להם את בגדיהם לבגדים ויבשים וחמים, נהג הג'יפ המתין להם למטה וכשירדו הסיע את כל הילדים למקומות לימודם האברך הודה לו וביקש לרדת אך נהג הג'יפ לא הסכים יש לי עוד דבר קטן שאני רוצה לתת לך לפני שאני נפרד ממך, לאחר מספר דקות נסיעה נעצר הג'יפ ליד המכולת השכונתית וממנו יוצא בעל הכולת כעת זיהה האברך את הקול המכור ששוחח עם נהג הג'יפ,

המשך בעמוד האחרון

הנהגות מרן

רבנו הרב עובדיה יוסף זצוק"ל

טיול עם אביי ורבא

מדברי הגאון הרב יוסף חי סימן טוב שליט"א:

סיפר לי ידידנו מזכה הרבים ומקים עולה של תורה הרה"ג דוד ניסנוב שליט"א – מעשה אותו זכה לראות במו עיניו: פעם אחת מימי חול המועד בעיצומה של שמחת החג בבית רבינו, ביקש רבינו רשות מרעייתו הרבנית מרגלית ע"ה לצאת לכמה שעות.

השיבה הרבנית לרבינו ואמרה "הלא תמיד אין לכבודו זמן לשבת עימנו, תמיד הרב עסוק בלימוד התורה והנחלתה לרבים, ועתה בהגיע עת החג, לאן פניך מועדות"?! נענה רבינו והשיב: "עלי להיפגש כעת עם כמה רבנים חשובים"! יצא רבינו מביתו וסר לבית המדרש "בבא תמא" בשכונת הבוכרים, שם עסק בתורה בהתמדה מופלאה, והיה רכון על ספריו.

משראתה הרבנית כי רבינו מתמהמה לשוב הביתה דאגה לשלומו, ושמה פעמיה לבית המדרש ונדהמה למוצאו בעיצומו של פלפולא דאוריתא, כשהוא יושב ושקוע בעמלה של תורה...!

פנתה הרבנית לרבינו בתמיהה: "כבודו אמר שהולך לפגישה עם כמה רבנים חשובים, אך אתה יושב ולומד כאן"?! נענה רבינו ואמר: "נפגשתי עם אביי ורבא, רבינא ורב אשי, הרמב"ם ושאר הראשונים, השו"ע ונושאי כלים, וכי יש פגישה חשובה יותר מגאוני עולם אלו, לשבת ולעסוק בתורתם הקדושה...."!

בציע אומר

בראשות הגאון רבי יגאל כהן שליט"א

לאשת החיל

ניסים

האם אנחנו מאמינות בניסים? האם אנחנו מאמינות שהקב"ה, שהוא זה שברא את כל העולמות כולם, הוא זה שמחיה ומצמיח, בורא וממית- האם אנחנו מאמינות בגדולתו? מבינות מעט מעט מעוצמתו האדירה?

בימי החנוכה הקדושים ניתן למשש בידיים את הרגשת הניסים ונפלאות שיש באוויר, ניתן לחוש את גדולתו של בורא עולם שהמית רשעים ביד צדיקים, ומעטים ביד רבים.

אנחנו קוראים את זה, מתפללים את זה, לומדים על זה.. במקרה הטוב גם מתפעלים מהנס שהיה בימי המכבים. אבל האם אנחנו מפנימים? האם במעט אנו יכולות לדמיין את הכוח של אבא שלנו?

האם אנו מצליחים לשייך את הכוחות העצומים של בורא עולם – ליומיום שלנו?

האם את מאמינה שהשם יכול לרפא כל מחלה שקיימת? את מאמינה שבורא עולם יכול לתת לך או לחברתך את השידוך המיועד, היום?

אנחנו מאמינות שהשם יכול לתת לנו את כל הכסף שאנו זקוקים לו, ללא קושי? אנחנו מאמינות בניסים?

והאם זה בכלל ניסים?

פעימות לב של תינוק – זה לא נס? תפקוד ראות וכליות? ללכת על 2 רגליים? לחזור מנסיעה על הכביש בריאה ושלימה הביתה??

אנחנו מבינות שישנם כאלה שעברו דברים בחייהם שגרמו להם להעריך ולומר תודה על כל שניה של נשימה. וישנם כאלו שעדיין מתקשים להבין שזה לא מובן מאליו. חובה על כולנו לא להפסיק לשנן את אמירת התודה. פשוט להעריך ולהעריך כל רגע שהקב"ה נותן לנו בעולם, הולכים, שומעים ורואים.. הגוף פנימה הוא מכונה פלאית שלא ניתן לתאר במילים. צריך להעריך לפני המכה. רק מי שסובל מכאבי גב, זוכר וחש כל חלק וחלק בעמוד השדרה שלו. ומודה עליו כשהוא לא כואב.

בשלב הראשון, נדרש מאיתנו להבין שכל דבר שקיבלנו הוא לא מובן מאליו, הוא נס בפני עצמו. ובשלב השני, נשתדל לזכור שכל יתר הדברים שעדיין "חסרים" לנו – הם קטנים על בורא עולם.

אם בורא עולם יכול לברוא בן אדם מתפקד ובריא, אז מה הבעיה לרפא את החולה? זה לא נס, זה השם.

הקב"ה הוא כל יכול, הוא גדול ונורא, הוא זה שיכול לשנות כל מציאות ולשפר כל סיטואציה שרק היינו רוצים.

כשבני ישראל היו במצב שהמצרים מאחוריהם וים סוף לפניהם, משה רבינו התפלל להשם שיציל אותם. הקב"ה אמר לו "מה תצעק אליי, דבר אל בני ישראל ויסעו" (שמות, יד) – אומר הרב הגאון יגאל כהן שליט"א – איך יכול להיות שזה מה שהקב"ה אמר? מה יהודי יכול לעשות בעת צרה אם לא להתפלל? למה השם אומר למשה רבינו "מה תצעק אליי"? אז מה הוא היה אמור לעשות?

הרב אומר שעניין זה מלמד אותנו מספר דברים, ובניהם העניין שאדם צריך לבדוק את עצמו לפני שהוא מתפלל האם הוא מאמין שהקב"ה יכול לענות לו על תפילתו.

אנו מתפללים לבורא עולם שירפא, שיעזור, שייתן זרע קודש, שיפרנס.. אבל האם אנו מאמינים בו שהוא באמת יכול? או שאנחנו מתפלפלים איך בכלל זה אפשרי, הרי הרופא אמר כך.. והבוס בכלל לא בכיוון של העלאה.. וכל הסיבות בעולם שמונעות מאיתנו לראות את בורא עולם ישירות. חובה עלינו להשתדל לנטרל את הסביבה, ולזכור אך ורק את מי שברא את כל העולם. קטן עליו!

כשאנחנו יושבות מול נרות חנוכה, בזמן המסוגל לישועות ולשמחות, לפחות חצי שעה לא עושות ממלאכות הבית, אלא מתרכזות בנרות, מסתכלות עליהם טוב טוב ומקיימות את כל הסגולות האפשריות הטמונות בחג המרומם הזה – לא נשכח לחזור ולשנן את הגדולה של הבורא יתברך. להסתכל טוב על האור שבוקע ולהתפלל לאבא שאוהב אותך יותר מכולם, להתפלל על כל מיצר ועל כל דאגה.. השם פה, הוא שומע אותך בוודאי.

לרכישת הספר "תוכו רצוף אהבה" מאת כותבת הטור : 0583266571.

סיפור לשבת

כפתיחת דלת ההיכל

פעם הובא דיון מעט יוצא דופן לפני רבי בן ציון אבא שאול זצ"ל, שכיהן כראש ישיבת "פורת יוסף" אחר פטירת הגאון רבי יהודה צדקה.

אדם אחד איבד את מקום עבודתו, ובמשך זמן רב חיפש עבודה ולא מצא. לבסוף התחיל לעבוד כמלווה של ילדים בהסעה לתלמוד תורה. העבודה הזאת, שלא הורגל בה, היתה קשה לו. ילדים הם ילדים, פתאום זה קופץ וזה משתולל, זה צועק וזה בוכה, זה מושך לו את המעיל, וזה...

ילדים יודעים לנצל הזדמנויות, הם מרגישים בחוש מתי המבוגר האחראי עליהם נתון בחולשה, ולא יכול להשתלט עליהם.

היה קשה מאד, והאיש הרגיש עצבות וכאב. הוא לא היה יכול לעזוב מאחר והיה זקוק ביותר למשכורת, אבל התסכול שלו הלך וגדל.

יום אחד ישבו המלווה והנהג ושוחחו על ענייני עבודה. אמר הנהג למלווה: "אתה צריך לפתוח ולסגור את הדלת בעת הצורך. זה חלק מתפקידך". באותם ימים, לא היתה אפשרות לפתוח את דלת הטנדר בלחיצת כפתור. צריך היה לקום ולגשת אל הדלת, ולפתוח אותה באופן ידני.

המלווה לא הסכים. "מה פתאום שזה יהיה תפקיד שלי? אתה הנהג, ואתה צריך לעשות זאת! גם ככה העבודה הזאת קשה מדי".

הנהג והמלווה לא הצליחו להגיע להסכמה ביניהם, ובאו לדין תורה אצל הגאון רבי בן ציון אבא שאול.

לאחר ששטחו טענותיהם לפניו, אמר הרב אבא שאול למלווה: "אתה יודע איזו זכות עצומה יש לך כשאתה פותח את הדלת? דע לך, שבכך אתה פותח את דלת ההיכל להכניס ספר תורה! הילד הזה, שבא עכשיו ללמוד את התורה הקדושה, הוא ספר תורה חי, והדלת של הטנדר הריהי כדלת ההיכל. איזו שמחה גדולה צריכה להיות לך, שאתה זוכה למעמד הזה!"

שמע המלווה את דברי הרב, ולבו נתמלא שמחה. שוב לא הסכים לוותר על המצוה הגדולה שנפלה בחלקו.

מאותו יום היתה בו רוח חדשה. כל ילד שעלה לטנדר התקבל במאור פנים גדול ובברכת "ברוך הבא, כמה טוב לראות אותך היום!" המלווה הרבה לחייך אל הילדים, חיוך אמיתי מתוך הלב, והילדים אהבו אותו. במהלך הנסיעה היו שרים שיר לכבוד כל אחד מהילדים, וכך התנגנו בטנדר "טוב לי תורת פיך", "כי מציון תצא תורה", "הושיע את עמך וברך את נחלתך"... איזו שמחה היתה לילדים. לעיתים גם היה מספר להם תוך כדי הנסיעה סיפורי צדיקים.

ימים ספורים לאחר התפנית הגדולה, פגש אבא אחד את המלווה בבית הכנסת, בתפילת המנחה. אמר האב למלווה: "שמעתי שיש מלווה חדש להסעות. האם זה אתה?"

"כן," ענה המלווה, "זה אני. יש בעיה? עשיתי משהו לא בסדר?"

"דע לך," אמר האב, "הבן שלי לא הסכים ללכת לתלמוד תורה, וכל יום מחדש היתה לנו בעיה איתו. בימים האחרונים הילד ממש שמח לצאת לתלמוד תורה. כל בוקר הוא מבקש שייקחו אותו כבר להסעה...

"לא הבנו מה קורה. שאלנו את הילד מה השתנה, והוא סיפר שיש מלווה חדש בטנדר, דוד טוב שמאד אוהב את הילדים, שר עמם שירים ומספר להם סיפורים יפים"...

ראו עד היכן כוחם של חיוך ומאור פנים.

(מתוך ספר משכני אחריך מאת הגאון הרב ראובן אלבז שליט"א)

פנינים מהפרשה

"וַיִּשְׁלַח פַּרְעֹה וַיִּקְרָא אֶת יוֹסֵף וַיְרִיצֻהוּ מִן הַבּוֹר וַיְגַלַּח וַיְחַלֵּף שִׂמְלֹתָיו וַיָּבֹא אֶל פַּרְעֹה" (מ"א, י"ד)

ביאר מרן ה"חפץ חיים" זצ"ל: שלכל גזירה טובה או רעה ישנו זמן וקץ המיועד לו ומשהגיע זמנו של הקץ אין הקב"ה מתמהמה ולו לרגע אחד יותר מן הזמן הקצוב, להורות כמה גדלה חיבתו וטובתו, וחלילה שתצטער נשמה יהודית על ידו ולו לרגע אחד, אף כאן משנגמר זמנו של יוסף להיות אסור בבית האסורים הריציהו במהירות הבזק מבית האסורים מבלי שתתמהמה גאולתו מהזמן הקצוב לו, וכמו גאולתו של יוסף כך היתה גאולת ישראל ממצרים, על גאולת עם ישראל במצרים כתוב ויהי מקץ שלשים שנה וארבע מאות שננה ויהי בעצם היום הזה יצאו כל צבאות ד' מארץ מצרים (שמות י"ב, מ"א) וכך תהיה גם הגאולה שאליה אנו מחכים שהיא לא תתמהמה אף רגע אחד, ומיד יחיש ה' לגואלינו.

האדמו"ר מסקולען זצ"ל ביאר: שהקב"ה מודד מדה כנגד מדה, שיוסף שגם בריחתו מאותה עבירה באה על ידי ריצה וכמ"ש "וינוס ויצא החוצה" (ל"ט י"ב) משום כך באה אליו הגאולה גם כן על ידי ריצה וכנאמר "וירצוהו מן הבור", וגם עמ"י ישראל שכיון שציוה להם הקב"ה לאכול את הפסח בחפזון ובמהירות, וקיימו את דברו של הקב"ה, לכן הקב"ה גמל עמם ג"כ מדה כנגד מדה והוציאם בחפזון ובמהירות עד שלא הספיק בצקם להחמיץ, וכמו"כ תהיה הגאולה השלימה שכיון שעם ישראל מחכה להגאולה השלימה בכל רגע, וכל רגע הם מצפים ומחכים ומאמינים שאולי יבוא עתה ברגע הזה יבוא הגואל, לכן גם הקב"ה יגאל אותם ברגע אחד מבלי להתמהמה יותר מדי ויחיש לגאולם.

(מתוך ספר נפלאות מתורתך מאת הרב דן כחלון)

המשך מאמר הרב אליהו עמר שליט"א

'אם לא הוא' הצביע נהג הג'יפ לכיוונו של בעל המכולת 'לא הייתי יודע שלכלכתי אותכם', בדיוק היום באתי לקבל הזמנה מבעל המכולת ממפעל השימורים שבבעלותי, וכשנסעתי ממנו הביט בי מתרחק וראה כיצד לכלכתי אתכם, והוא זה שהתקשר וצעק לי 'לכלכת משפחה שלימה בבוץ', ולכן חזרתי, כעת העמיס בעל הג'יפ ששה ארגזים מלאים כל טוב ברכבו ושלח את אברך לביתו עם קניה שלא יכול היה לחלום.

אין רע יורד מלמעלה

אך למחרת התברר לאברך עד כמה גדול היה החסד שבורא עולם שלח לו, בעל הג'יפ כיסה את כל חובו בחנות המכולת, ללמדך לא כל מי שזורק עליך בוץ הוא נגדך, ולכן עלינו לדעת שהרבה פעמים יש לנו בוץ על הפנים אך אם נאמין באמונה שלמה נדע שאין רע יורד מלמעלה ואדרבה מתוך החושך מתגלה האור.

כל הקודם זוכה
הגיעה כמות מצומצמת
של הספר 'מעבר לסגולה'
ניתן להשיג ב'הידברות' 073-222-1250

נר תמיד לע"נ ר' מנשה בן רחל ז"ל ולע"נ שושנה מהין בת זיוה ע"ה

בתרומה של 250 ש"ח אתם שותפים בהפצת העלון ב:20,000 עותקים